

за оженване, признава, че да живѣй човѣкъ въ воденица, и себе си и народътъ си не ползува, подобенъ животъ убивалъ способнитѣ му. Въ писмата му (защо само въ писмата му?! р.)... тая промѣна расте". „Но що ни трѣбва да ходимъ по-надалечъ? — пита З. Стояновъ: самиятъ фактъ, че той е сѣдналъ да пише писма, макаръ сѣ разбъркани, както самъ казва, е доказателство на умѣреностъ. По-напрѣдъ — гдѣ подобно нѣщо? ... Тоя процесъ въ животътъ на хората е до толкова ясенъ, щото нѣма нужда отъ обяснение".¹⁾

Тази практичностъ З. Стояновъ вулгаризира до прѣстѣпностъ десетъ страници по-долѣ отъ горнитѣ редове, когато остроумничи върху резонитѣ, по които поетътъ се влюбилъ въ своята бждаща жена. Тя кърпела Ботйова и му перяла дрѣхитѣ. Единъ день, кой знае какъ и защо, „тя му се обяснила, като го помолила да я отърве отъ тиранията на старецътъ. Ботйовъ, който не се скѣпялъ въ своитѣ симпатии за разни непознати хжшлаци, които да нахрани каси разбиваль,²⁾ само по себе си се разбира, че къмъ Венета, къмъ една злочеста нравствено (има злочести и безнравствено! р.) жена, трѣбваше да бжде по-щедъръ. Още повече, че като наследница на старецътъ (владиката Панаретъ Рашевъ, р.), имала у него пай твърдѣ дебело количество пари, около 60.000 франка..."³⁾

Съ такова лекомислие, по една случайна „щедростъ", види се „по-дебела" отъ глупостъта на З. Стояновъ, Ботйовъ ще се рѣши на една рѣшителна крачка, безъ участието на сърдцето и на разума.

За други — за г. Ст. Заимовъ, мнѣнието на когото е вече забравено (*tant mieux!*), но което попълни това

¹⁾ Опитъ за биография, стр. 238.

²⁾ На други мѣста изъ Опитътъ за биография касотрошението е обяснено, като самоволна авантюра. Противорѣчието е другаръ на лъжата. Р.

³⁾ Пакъ тамъ, стр. 256.